

Л Ъ Т О

Лѣто, лѣто, топло лѣто, ти разливашъ всѣде злато— тучни ниви се люлѣятъ и жетварки пѣсни пѣятъ.	Лѣто, лѣто, скжпо лѣто, всѣко мѣсто въ насъ е свято— капка потъ где е росила, златно злато е родила.
Лѣто, лѣто, драго лѣто, даръ дарявашъ ни богато— зрѣе вошка въвъ градина. янтъръ грозде на лозина.	Лѣто, лѣто, свидно лѣто, скжпоценно наше злато, златна моя татковина, сладка моя медовина!

Н. Моневъ

Г У Щ Е Р Ъ Т Ъ

(Японска приказка)

Край селото Тояма, почти до самата гора, живѣли дѣдо и баба, Една дъждовна вечеръ тѣ се грѣли край огъня. По покрива чукалъ дъждъ, а въ кжщичката било хладно и мрачно.

— Отъ какво се боишъ най-много въ свѣта? — попитала бабата.

Дѣдото се замислилъ и отговорилъ:

— Разбира се, отъ тигъръ. По страшно отъ тигъра нѣма!
Бабата поклатила глава.

— Вѣрно, тигърътъ е страшенъ звѣръ. Той напада овцетѣ кравитѣ, па дори и конетѣ. Но ние нѣмаме добитъкъ и защо ще се боимъ отъ тигъра? Не, азъ много повече се боя отъ гушера. Той е такъвъ отвратителенъ. Вижъ, вижъ, ето единъ пълзи!

И бабата показала тавана. Тамъ бавно пълзѣлъ мѣничекъ сивъ гушеръ. А презъ това време подъ прозореца на кжщичката се притаилъ тигъръ, младъ, глупавъ тигъръ. Примъкналъ се край стената той и искалъ да влѣзе въ кжщичката и да изяде бабата и дѣдото.

Тигърътъ има остъръ слухъ. Като стоялъ подъ прозореца, той чулъ, че бабата се бои най-много на свѣта отъ гушера.

Тигърътъ се обидилъ.

— Какво нѣщо е това гушеръ? До сега азъ мислѣхъ, че по-страшенъ отъ мене нѣма. А излиза, че гушерътъ е по-страшенъ. Много искамъ да видя тоя звѣръ, — казалъ си тигърътъ.

И той се замислилъ: каква муцуна, какви нокти и лапи трѣбва да има гушерътъ, за да се боятъ хората отъ него повече, отколкото отъ самия тигъръ! Въ мрачината му се явили най-страшнитѣ чудовища, които могатъ да се яватъ само на единъ младъ и глупавъ тигъръ нощемъ, когато вали дъждъ и когато се намира подъ чуждъ прозорецъ. Сторило му се, че гушерътъ ей сега ще изкочи отъ кжщичката и ще се хвърли отгоре му.

Изведнажъ дѣдото извикалъ: